

første arbejdsplads – en utraditionel indsats for at bringe bogen ud til mennesker, der ikke var vant til at omgås, endsige eje, litteratur i deres hjem. Og i barndomshjemmet traf han som dreng og ung de store ledere i socialdemokratiet – blandt andre Borgbjerg og Stauning – og lærte den gæstfrihed at kende, som han førte videre efter faderens død sammen med sin mor, som vi også sender mange tanker i dag.

Niels Matthiasen må have lignet sin far. Bogen om faderen indledes med et digt af Harald H. Lund, hvori det hedder: »Frodig festlig, i en kreds af gode venner. Overdådig gæstfri. (Lyset tændt i begge ender). Renæssancens røde ild i dine årer brænder.«

Niels Matthiasen var under besættelsen aktiv i kampen for demokratiet, og denne aktivitet – og ønsket om ikke igen at opleve en 9. april – videreførte han efter krigen som medstifter af og sekretær for Frihedskampens Veteraner og ligeledes som medstifter af og sekretær for Den danske Atlantsammenslutning.

Det var H. C. Hansen, der i 1957 opfordrede Niels Matthiasen til at blive sekretær i socialdemokratiet, hvor han blev partisekretær i 1961 – et hverv, han udfyldte med en kolossal arbejdsevne, med energi og humør til 1969, da en kongresvedtagelse bestemte, at denne stilling var uforenelig med at have sæde i folketinget, hvorefter Niels Matthiasen valgte arbejdet her i tinget.

Det var på 1969-kongressen, Niels Matthiasen gav udtryk for sit syn på den demokratiske beslutningsproces: »Den måde, et politisk parti træffer sine beslutninger på i fremtiden, kan blive noget nær lige så vigtig for at opnå vælgernes tillid som selve partiets program.«